

ROCK BOTTOM

CATH LUYTEN

ROMAN

TOT
ALLES
IN
JEZELF
BREEKT

**ROCK
BOTTOM**

Dit boek is gebaseerd op een waargebeurd verhaal.
Het is echter een roman: personages, namen, plaatsen
en details zijn gewijzigd of gecreëerd om de privacy
van betrokkenen te waarborgen. Overeenkomsten met
bestaande personen of gebeurtenissen zijn volledig
gefictionaliseerd.

Voor de Dappere Fee, de vrouw die
me *rock bottom* leerde kennen

DEEL I

Zeiknat stond ik in de regen. Verlamd, verdwaasd, alsof ik maar niet wakker werd na een nachtje op een lorazepam te veel. Ik moest er maar eens mee stoppen. De benzodiazepinen op mijn nachtkastje hadden allemaal ronkende namen die eindigden op -pam. Temazepam, oxazepam, diazepam. Geen idee waar die -pam voor stond, maar ze hielpen me wel aan mijn nodige slaap. Vooral het zware geschut, één pil uit het groene doosje van de generische versie, deed me met gemak acht uur ononderbroken slapen. Dat ik ze de voorbije nacht niet genomen had, zou me vandaag nog zuur opbreken. De agenten in het politiekantoor waar ik zonet was buitengestapt, keken me door de glazen schuifdeur na. Niet vol medelijden, dat wist ik wel zeker, al maakte ik daar wel aanspraak op. Ik rechtte mijn schouders. De politie, uw vriend. *Mon œil*, ja. Wanneer mijn vader die uitdrukking gebruikt, moet ik altijd lachen, zijn mimiek versterkt dan zijn ironie. Ik bedoelde het eerder sarcastisch, iets scherper. Tijdens de paar uur waarin ik ‘binnen’ had gezeten, had mijn brein honderden verbindingen gemaakt. Helaas niet allemaal even nuttig en gezond.

Het knetterde onder mijn donkerblonde krullenbos en achter mijn appelblauwzeegroene ogen. Zo hard zelfs dat er een vonk was overgeslagen op een van de agenten met nachtshift. Terwijl de agenten op ronde me eerder behandelden alsof ik een hysterische, marginale veertiger met relatieproblemen was en dachten dat een paar uur cel wel ontnuchtering zou brengen, was er in het gebouw achter me toch één iemand die in mijn ziel leek te kijken. ‘Ga maar snel,’ fluisterde hij vanachter de balie. Zijn stem vond

een weg door de veertien minuscule praatgaatjes van het plexiglas. ‘Als ik jou was, zou ik hier ook vlug weg willen.’ Na corona was het tussenschot blijven staan. De kleine agent met een hart had ook smetvrees. Nochtans was hij het die me tot relatieve rust had weten te brengen toen ik werd binnengeleid. Terwijl de twee agenten uit de combi me vasthielden alsof ik naar een mix van natte hond en de joggingbroek van een dakloze stonk, had hij mij met zijn warme hand op mijn onderrug de cel binnengeleid. Ik had het in de ontstane commotie net zo goed niét kunnen opmerken, maar ik deed het wel. Het moet er fraai uitgezien hebben, en dat van die natte hond was niet helemaal onwaar. De twee kortharige, cognackleurige labradorpups die ik nog niet zo lang geleden voor de tweeling in huis had gehaald, waren nog niet zindelijk en door hoe de dag gelopen was, had ik mij niet deftig kunnen opmaken of de honden kunnen uitlaten. Mijn handen stonken naar de sushi die ik ’s middags had staan rollen. Ik was van de bank geplukt, had nog net het bovenste paar sneakers uit de schoenenmand kunnen grissen, maar kreeg niet de tijd om de veters eerst los te maken — ik had de luie gewoonte mijn schoenen uit te trappen via de hiel — om ze vervolgens beter aan te spannen. Die sneakers hingen nu, acht uur later, elk om een vinger naast mijn tengere lichaam. De linkerschoen om mijn wijsvinger, de rechter om mijn middenvinger. Vijfentwintig centimeter aan schoen, een kleine maat 39, met opgedroogd zomerzweet in de sponzen voering. De geur ervan wist ik bij mijn kinderen nog te waarderen. Maar mocht ik nu zelf aan mijn vingers ruiken, wat ik zeker niet zou doen, met de priemende blikken van het tweekoppige politiecorps in mijn rug, dan zou ik de agent met smetvrees misschien wel bijtreden. De

punten van mijn schoenen wezen naar de grond. Naar de onderste arduinen traprede, waarop ik net mijn voeten had gedrukt. Blote voeten als een daad van verzet en als het ostentatief teruggrijpen van mijn vrijheid.

Hoe was uitgerekend ik in deze situatie terechtgekomen? De natte blauwe steen blonk door de stevige regenval in het schijnsel van het lantaarnlicht en weerspiegelde de steeds minder vrolijk opspringende krullen die me vroeger zo eigen waren. Alsof mijn kapsel mijn slinkende energie van de voorbije maanden weergaf. De voorbije uren had ik dan misschien wel aan introspectie kunnen doen, mijn aanhouding had niet veel langer moeten duren. De tijd om veters te strikken, die me bij het oppakken niet was gegund, kreeg ik nu wel, maar sloeg ik verbeten af. Zodra ik het document dat de man met smetvrees me had toegeschoven had ondertekend en ik de spullen die ik bij aankomst had moeten afgeven, terugkreeg — uit diezelfde warme handen die ik eerder als troostend had ervaren, maar nu gehuld in blauwe latex handschoenen — dook ik de toiletruimte in. Om mijn mond te spoelen én om mijn bh weer aan te trekken. Dat ik mijn meest persoonlijke spullen had moeten afgeven, had ik als behoorlijk denigrerend ervaren. Enkel het uittrekken van mijn slip zou ik nog erger gevonden hebben. Gek dat ik die wel had mogen aanhouden. Nochtans had ik daarmee een stevigere strop kunnen fabriceren om me aan de verwarming te verhangen. Daar had ik geen riem of bh voor nodig, mocht ik er al het lef of een reden voor hebben. Alleen, er was geen verwarming. Geen idee hoe onverschrokken vrouwen van 42 het daar in de winter moeten uithouden, want zelfs nu, op de kortste nacht van het jaar, vond ik het in de cel behoorlijk frisjes. Dan was het warmer aan

de goede kant van de metalen deur. En eenmaal buiten was er ook weer zuurstof.

De aanhoudende zomerse stortbui was alles aan het schoonspoelen. Als een *full option carwash* die het plein voor het politiekantoor deed blinken, de vroege vogels op een extra ochtenddouche trakteerde en de zonden van de achtergebleven nachtraven wegspoelde. De agent met smetvrees zou dat rondje wasstraat met extra *power polish* en bodemreiniging wel betalen. Hij zou goedkeurend naast me op de hardsteen komen staan om het tafereel dat zich voor het politiekantoor ontvouwde te aanschouwen. Hij zou me opnieuw dat warme duwtje in de rug geven, waarmee hij zou willen zeggen: ‘Ga nu maar. Laat alle vuiligheid in dat leventje van je eens goed aanpakken, onderga het schurende effect van de borstels, deins niet terug wanneer je *kletsen* krijgt van die blauwe vilten linten, absorbeer het chemische vergif en verroer je niet wanneer de droger je nog een laatste keer dreigt omver te blazen.’

2.

Politiecel, acht uur eerder, 21u23

Mijn lijf voelde zwaar aan en zonk weg in de matras in de politiecel. Hier en daar voelde ik een kapotte veer, maar het was vooral de grauwe, weinig soepele plastic overtrek die me irriteerde. Hierop plassen zou uitdraaien in 'n natte onderbroek. Die zou te weinig absorberen en een stroom veroorzaken richting het afhellende deel van het ijzeren bed. Onderweg zouden de kuiltjes in het plastic, gevormd door de zwaartepunten van voorgangers, zich vullen met warm lichaamsvocht dat zou afkoelen en beginnen stinken. Niet dat tijdelijke bewoners met een volle blaas hiertoe gedwongen werden, want in de uiterste hoek van de cel hing er een toilet aan de muur. Een pot zonder bril of deksel, maar met een rand zo breed als die van een bedpan in het ziekenhuis. Je kon ook doorspoelen. Ik wilde niet nadenken over het waarom van die overtrek. Dat je bij hoogdringendheid met één stap al bij die pot stond, stelde me enigszins gerust, maar het kleverige effect van de kunststof op elk ontbloot stukje van mijn huid bezorgde me een huivering. In Singapore zijn de liften uitgerust met urinedetectors. Als die afgaan, stopt de lift en wordt de politie gebeld. Mocht dit bed zo'n ingebouwd sensorsysteem hebben, waren ze in ieder geval snel ter plaatse. Ik probeerde zo stil mogelijk op mijn rug te blijven liggen.

De laatste keer dat ik zo naar het plafond had liggen staren, was in het bed van de tweeling. Een bed dat ons een rib had gekost en waar hun vader en ik een dag mee zoet waren geweest. Hij had bedenkelijk gekeken toen hij de factuur zag: ‘Voor een kinderbed?’ Ik probeerde hem te sussen. Dat het hun laatste bed onder ons dak zou zijn, dat het weinig

plaats innam omdat het een stapelbed was, dat vriendjes in de lade onderin konden slapen en dat het geraamte van het dak hun fantasie zou aanwakkeren en hen zou stimuleren om kampen te bouwen, wat ik als kind ook altijd zo graag had gedaan. Per voorbijvliegend uur van planken klaarleggen, juiste schroeven zoeken en gereedschap van onder mijn kont grissen, ging hij het steeds leuker vinden. Zo'n dag samen in de kinderkamer had een heilzame werking. De mobieltjes lagen beneden. Het waren enkel wij, een veel te professioneel en royaal uitgeruste gereedschapskoffer én het bouw pakket. Het ging ons verbazend goed af. Dat het ineensteken van een Ikeameubel geboekstaafd staat als een beproeving voor elke relatie, moet aan Ikea zelf liggen, want het opzetten van dit dure, maar ook duurzame bed kostte ons dan wel een dag, het was uitermate bevredigend. Voor seks in dat nieuwe bed bleek er niet voldoende tijd, maar de sfeer was er wel naar. Seb had zich geen seconde van zijn nogal dominante kant laten zien. Hij had mij de plek waar het bed moest staan zonder tegenspraak laten uitkiezen en werd zichtbaar enthousiaster naarmate de plaatsing van de lattenbodems naderde. Wellicht zag hij de verheugde snuitjes van het grut ook al voor zich. Opgetogen hadden ze die avond hun bed gekozen. Broer had het bovenste bed aan zijn zus afgestaan, maar haar wel doen beloven na drie maanden te wisselen. Nog voor bedtijd was kamp één een feit. Het teveel aan knuffels en de restanten van een *bed-in* waar John Lennon en Yoko Ono jaloers op zouden zijn, met chips en — uitzonderlijk — cola, maakten dat ze die eerste nacht samen in het onderste bed sliepen. Hun vader had het allemaal wijselijk toegestaan en mijn moederhart jubelde. Dat samen slapen zou nooit meer veranderen. Simon en Elin samen op een eenpersoonsmatras, dat was de ultieme blijk

van hun liefde voor elkaar. Dan eens boven, dan weer beneden, soms met hun voeten ieder de andere kant uit, maar meestal schouder aan schouder. En zo viel me mettertijd op dat hun groeispruten niet gelijklieden.

De nacht dat ik in hun kamer naar het plafond had liggen turen, hadden zij 's avonds voor het onderste bed gekozen. Het Thaise lichtsnoer met papieren ballen brandde nog en gaf de nacht een veel vrolijkere aanschein dan de realiteit verdroeg. Mijn realiteit dan, die van hen was nog onbezoedeld. Mijn houterige manier van omhoogklimmen en het gekraak van sommige treden hadden hen niet gewekt. Die niet stevig aangedraaide plankjes stonden symbool voor hoe mijn man en ik dan toch niet zo onlosmakelijk aan elkaar gehecht waren. Mijn hart bonkte in mijn keel. Dat zou het jaren later op de meest onverwachte momenten nog steeds doen. Nooit meer zou ik de deurbel die 's avonds laat vier keer te veel werd ingedrukt, associëren met de aankondiging van iets leuks. Niet met de burens die na hun zoveelste reis naar Spanje met een blok manchego en een fles slechte sangria komen aanzetten. Niet met mijn vriend Joe, succesvol make-upartiest, die me komt bijpraten over zijn kinky avontuurtjes op een buitenlandse filmset en me overlaadt met staaltjes, hoewel hij weet dat ik aan mascara en bronzer genoeg heb. Niet met mijn beste vriendin Alex die energie komt tanken wanneer de opvoeding van haar kleuter haar als alleenstaande moeder te zwaar valt en we die vermoeidheid wegdrinken bij een Netflix-serie. Niet met de DHL-koerier die de vintage gestreepte strandbedjes van 2dehands.be komt leveren en ik mezelf een kwartiertje aan nudisme op zo'n stretcher gun. Niet dat dat laatste ooit gebeurt. Nee, de deurbel die vroeger, en zelfs die avond nog, altijd onbezorgd had geklonken, zou me vanaf dat moment telkens weer doen verstijven.